

MARCO ANGELINI

Życie i zawieszenie: przestrzeń sacrum
Vita e sospensione: lo spazio del sacro

MARCO ANGELINI

Życie i zawieszenie: przestrzeń sacrum
Vita e sospensione: lo spazio del sacro

IDENTITA' - cm 185x55 - mixed media technique on paper
4 HEARTS made of synthetic resin (size about 13 cm lenght, 8 cm width)

photo by Magdalena Karpowicz

Życie i zawieszenie: przestrzeń sacrum

Dlaczego seryjnie produkowany, będący w powszechnym użytku przedmiot miałby być uznawany za formę sztuki? Dlatego, że w momencie, gdy artysta podejmuje arbitralną decyzję, by wpisać go w kontekst sztuki, przedmiot ten w cudowny sposób staje się „inny”. Jego seryjna banalność, nie ulegając właściwie żadnym zmianom, staje się godna artystycznego uznania. Oto właśnie transfiguracja.

Krytyk sztuki Arthur Danto, nawiązując do wymiaru estetycznego, ukuł trafny termin „transfiguracja banału”. Zestawienie tego procesu z wymiarem czysto religijnym nawiązuje do praktyk rytualnych, które zwyczajowo oparte są na „transfiguracji” pewnych przedmiotów.

Przedmiot związany z sacrum jest tak mocno naznaczony „odmiennością”, że staje się „nieużywalny” w swojej pierwotnej funkcji. Tak właśnie dzieje się w religii katolickiej, gdy kieliszek traci swoją zwykłą funkcję „kieliszka” i staje się „kielichem mszalnym”. W ten sam sposób dla muzułmanów zwykły dywan staje się przestrzenią duchowości, która oddziela i chroni modlitwę. Podobny los spotyka wiele innych przedmiotów codziennego użytku: nakrycie głowy u Żydów, lampkę w Kościele Prawosławnym, dzwon u mnichów tybetańskich, książkę jako przedmiot sacrum w licznych religiach.

W swoim nowym projekcie artystycznym Marco Angelini zwraca uwagę na wymiar religijny: jego zamiarem jest wkroczenie w przestrzeń sacrum za pomocą przedmiotów przywłaszczonych przez religie dzięki mocy transfiguracji.

Artysta chce odzyskać przedmioty, raz jeszcze je transfigurując, po to, żeby przenieść je ze stanu „religijnej” transfiguracji do poziomu zero.

Ostatecznym celem procesu, któremu zostają one poddane, jest sprowadzenie ich do stanu wyjściowego, tak by stały się rozpoznawalne jako przedmioty same w sobie. Dopiero za pomocą tego zabiegu artysta powraca do ukazania przedmiotu w sercu sacrum, a trafniej w „sercach” wielu „sacrum” (wielu religii) jako podstawowych i uniwersalnych elementów rozpoznawalnych przez całą ludzkość.

W nowym projekcie Marco Angeliniego religie przedstawione zostają jako autonomiczne organy: serca zbudowane z przezroczystej błony, w których wewnątrz znajdują się przedmioty rozpoznawalne jako użytkowe, a jednocześnie związane z religią – wszystkie włączone w nowy wymiar estetyczny.

Jednak forma serca – dominujący symbol – powraca również w innej serii rzeźb. Wyróżniają się one nieskazitelną bielą i wyeksponowane są na niewielkich obrazach, na których rozpoznać można przedmioty zamknięte wewnątrz innych wyeksponowanych serc. Z tematem religii krzyżuje się głęboka, osobista refleksja na temat życia, a szczególnie na temat pojęcia zawieszenia. Oprócz prac nawiązujących do formy serca Marco Angelini wprowadza na scenę dwa „obrazy przestrzenne”. Są to dwie wydłużone w poziomie płaszczyzny przedstawiające „życie w zawieszeniu”: parę rozpostartych, bezkształtnych ciał zawieszonych na taśmie audio i spletających się z nią – z taśmą, która wychodzi poza ramy obrazu i zajmuje otaczającą go przestrzeń wystawową.

Symbol serca powraca raz jeszcze na serii innych, mniejszych płócien. Z każdego z nich wyłania się kształt serca i rozwarstwia się w symbiozie z inną materią, nigdy jednak całkowicie się z nią nie spaja: w ten sposób kolor – forma – przekracza

granice materii i przybliża się do „bezkształtnego” tła.

Nadmiar marginesów i materii ma stworzyć – przy zachowaniu równowagi – przestrzeń kontaktu wśród mnogości warstw figuratywnych i ekspresywnych wpisanych w metabolizm dzieła. Serce, bohater każdego z obrazów, wyłania się z ascetycznego tła, które tworzą bezkształtne figury układające się w serie, nieco podobne do embrionów i zdające się tworzyć jakiś kod, strumień albo deszcz powtarzających się symboli. Serce – powiązane z nimi w tajemniczy sposób, który jedynie przeczuwamy – powtarza je w sobie. Marco Angelini utożsamia poetykę swojej twórczości z ideami Theodora L.W. Adorna, o których filozof pisze w Teorii estetycznej: natura sztuki jest paradoksalna, jednocześnie wewnętrzna i zewnętrzna wobec świata. Zgodnie z tym założeniem to właśnie sztuce przypisać należy funkcję mówienia – przez pokazywanie – o sprzecznościach świata.

Tylko sztuka – w dialogu, który nawiązuje ze swoim innym Ja, ze światem – może przywrócić widzialność i uwagę temu, co świat swoją systematyczną przemocą sidli, przed czym ucieka, czego się boi i co cenzuruje – życiu. Życiu, które w formie serca odnajduje elementarny symbol – prawdziwie święty – całej ludzkości i każdego człowieka.

Emanuele Ciccarelli

Tłumaczenie: Katarzyna Foremniak

Vita e sospensione: lo spazio del sacro.

Per quale motivo un oggetto di uso comune e addirittura riprodotto in serie dovrebbe essere riconosciuto come forma d'arte? Perché una volta che l'artista decide arbitrariamente di collocarlo nel contesto dell'arte, esso miracolosamente diventa "altro"; la sua banalità seriale, senza affatto mutare, si fa degna di riconoscimento artistico: ecco la sua trasfigurazione.

Il critico d'arte Arthur Danto, attenendosi alla dimensione estetica, conia la fortunata espressione "trasfigurazione del banale".

Accostare questo processo ad una dimensione specificamente religiosa vuol dire ricordare che usualmente le religioni fondano la loro pratica rituale sulla "trasfigurazione" di taluni oggetti.

L'oggetto sacro è un oggetto talmente carico di "alterità" da essere "inutilizzabile" in quella che costituiva la sua funzione originaria. Così accade che nella religione cattolica il bicchiere perde la sua mera funzione di "bicchiere" e diventa "calice". Allo stesso modo per i musulmani un comune tappeto diventa spazio spirituale che delimita e protegge la preghiera. Un medesimo destino tocca a tanti altri oggetti di uso quotidiano: il copricapo ebraico, il lume della Chiesa ortodossa, la campana dei monaci tibetani, il libro, oggetto sacralizzato in numerose religioni. Marco Angelini, in questo suo nuovo progetto artistico, volge il suo interesse alla dimensione religiosa: il suo intento è quello di attraversare lo spazio del sacro con il metro paradossale degli oggetti che proprio le religioni - con il loro potere di trasfigurazione - fanno propri.

Oggetti che l'artista intende recuperare - a sua volta trasfigurandoli - per portarli dalla loro condizione di "religiosa" trasfigurazione al loro grado zero attraverso un processo che ha come fine ultimo quello di ridurre l'oggetto stesso al suo grado minimo, per essere riconosciuto come puro oggetto. È solo attraverso questo passaggio che l'artista torna ad esibire l'oggetto nel cuore del sacro, o meglio, nei 'cuori' dei 'sacri' (delle religioni) come elementi minimi e universali, di comune riconoscimento umano. Nel nuovo progetto di Marco Angelini le religioni sono rappresentate come organi autonomi e distinti: cuori dalla membrana trasparente al cui interno trovano luogo oggetti riconoscibili per il loro comune e caratteristico uso religioso, sebbene alterati nella loro connotazione estetica. Ma la forma del cuore - simbolo dominante - ritorna anche in un'altra serie di sculture caratterizzate questa volta da un bianco assoluto e disposte su piccoli dipinti che richiamano - rappresentandoli - quegli stessi oggetti raccolti all'interno degli altri cuori esposti. Al tema religioso si intreccia una profonda e personale riflessione sulla vita e, in particolare, sul concetto di sospensione. Infatti, oltre alle opere caratterizzate dalla figura del cuore, Marco Angelini porta in scena anche due "pitture ambientali", due superfici allungate orizzontalmente che rappresentano "vite sospese": una coppia di informi corpi distesi che vengono intrecciati e sospesi su nastri di registrazione; nastri che, a loro volta, escono dai confini della tela per occupare in vario modo lo spazio espositivo circostante.

Il simbolo del cuore ricorre anche in una serie di altre tele dalle dimensioni più ridotte, su ciascuna delle quali la forma di un cuore emerge e si stratifica in simbiosi con una diversa materia, senza tuttavia mai coincidervi del tutto: così il colore - la forma - sconfinava sempre rispetto alla materia, sconfinava verso quel fondale "informe".

Un'eccedenza di margini e materie che va a creare - in equilibrio - uno spazio di contatto sulla molteplicità di stratificazioni figurative ed espressive interne al metabolismo dell'opera.

Il cuore, protagonista di ciascuna tela, emerge da un fondale asettico dominato da informi figure - in serie - dalla vaga sembianza di embrioni, quasi a formare un codice, un flusso o una pioggia di simboli ripetuti e che il cuore stesso, per qualche segreto rapporto che ci vien fatto solo presentire, in sé ripete.

Marco Angelini riconosce il senso della propria poetica nelle idee che il filosofo di Theodor L. W. Adorno espone nella sua Teoria Estetica: la natura dell'arte è paradossale, essendo al contempo interna al mondo e totalmente estranea ad esso. In virtù di ciò proprio all'arte spetta la funzione di dire - mostrandole - le contraddizioni del mondo. Soltanto l'arte - nel dialogo ch'essa necessariamente intreccia con quel suo altro-da-sé, il mondo - può ridonare visibilità e attenzione a ciò che proprio il mondo con sistematica violenza irretisce, fugge, teme e censura: la vita. Quella vita che trova nella forma del cuore un simbolo elementare - autenticamente sacro - dell'umanità intera e di ciascun individuo.

Emanuele Ciccarelli

Inside the XX1 gallery

photo by Magdalena Karpowicz

IDENTITA' - cm 185x55 - mixed media technique on paper

photo by Magdalena Karpowicz

ANATOMICAL HEARTS - cm 30x40 - mixed media technique on canvas

photo by Gaetano Zaccaria

ANATOMICAL HEARTS - cm 30x40 - mixed media technique on canvas

photo by Gaetano Zaccaria

ANATOMICAL HEARTS - cm 30x40 - mixed media technique on canvas

photo by Gaetano Zaccaria

ANATOMICAL HEARTS - cm 30x40 - mixed media technique on canvas

photo by Magdalena Karpowicz

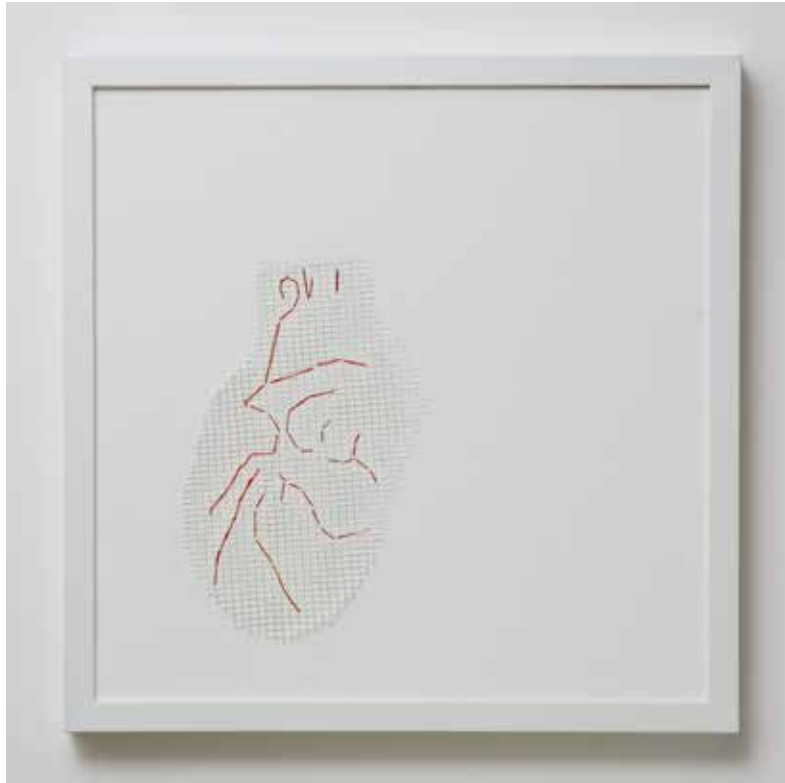
ANATOMICAL HEARTS - cm 45x45 - mixed media technique on canvas

photo by Magdalena Karpowicz

ANATOMICAL HEARTS - cm 45x45 - mixed media technique on canvas

photo by Gaetano Zaccaria

ANATOMICAL HEARTS - cm 45x45 - mixed media technique on canvas

photo by Gaetano Zaccaria

ANATOMICAL HEARTS - cm 45x45 - mixed media technique on canvas

photo by Gaetano Zaccaria

ANATOMICAL HEARTS - cm 20x60 - mixed media technique on canvas

photo by Magdalena Karpowicz

ANATOMICAL HEARTS - cm 20x60 - mixed media technique on canvas

photo by Magdalena Karpowicz

ANATOMICAL HEARTS - cm 20x60 - mixed media technique on canvas

photo by Magdalena Karpowicz

ANATOMICAL HEARTS - cm 20x60 - mixed media technique on canvas

photo by Magdalena Karpowicz

Odczarowania

Marco Angelini dał się już poznać polskiej publiczności, która w ciągu ostatnich kilku lat miała okazję oglądać jego wystawy. Wiadomo, jak ważna jest dla niego materia malarska – gęstość farby, faktura wklejanych w obrazy przedmiotów – cała ta mięsistość struktury rzeczy, jej namacalność, która w przypadku sztuki Marca składa się na obraz. Ale nic tu dosłownego – Angelini chowa to, co zbyt widoczne, uwidacznia niewidzialne.

Wiadomo, jak ważny jest dla niego kolor: kobalt, fiolet, jaskrawa żółć, sterylna biel, które może i mają znaczenie symboliczne, a może tylko nowoczesną jasną plamą zapisują się nam na siatkówce – każą pamiętać o zobaczonych obrazach. Forma i barwa nierozdzielnie, raz w tradycyjnym znaczeniu, raz w nietradycyjnym, stanowią dla niego podstawę malarstwa. I jeszcze treść, bo te obrazy są pełne treści.

Pozornie proste, zawsze mają głębię. Bywają komentarzem do rzeczywistości, często są wręcz rozbudowanymi opowieściami na temat naszej egzystencji, na temat kondycji człowieka, a nawet kondycji naszej planety.

Angelini nasycy swoje prace emocjami. Zaskakuje inspiracjami, jak medycyna, fizyka, genetyka, laboratoryjne badania, nowe technologie. Jest wyczulony na rzeczywistość, zwraca uwagę na różnice kulturowe i na wielokulturowość, na zacieranie się granic. Zdaje sobie sprawę z zagrożeń płynących z natury, i tych powodowanych przez cywilizację. Wszystko to wydaje się trudne do zobrazowania – to takie „niemalarskie” tematy, a jednak Marco Angelini przetwarza je na płótnie, ujarzmia, wprowadza narrację.

Stwierdzę banalnie, ale jednak stwierdzę, że za pomocą malarstwa artysta bada tajemnicę rzeczy, tajemnicę świata i tajemnicę obrazu. Jeśli chodzi o ideologiczną podbudowę twórczości i swój stosunek do świata i sztuki, to Angelini daje nam do ręki klucz – „Teorię estetyczną” Theodora L.W. Adorna. Zdaniem krytyka sztuki Emanuele Ciccarelliego bierze z Adorna takie idea jak to, że „natura sztuki jest paradoksalna, jednocześnie wewnętrzna i zewnętrzna wobec świata. Zgodnie z tym założeniem to właśnie sztuce przypisać należy funkcję mówienia – przez pokazywanie – o sprzecznościach świata. Tylko sztuka – w dialogu, który nawiązuje ze swoim innym Ja, ze światem – może przywrócić widzialność i uwagę temu, co świat swoją systematyczną przemocą sidli, przed czym ucieka, czego się boi i co cenzuruje – życiu. Życiu, które w formie serca odnajduje elementarny symbol – prawdziwie święty – całej ludzkości i każdego człowieka”. O tym są ostatnie obrazy Marca Angeliniego – o ludzkich lękach i nadziejach, i o wspomnianych sprzecznościach świata. I o nadrzędnej roli sztuki, za pomocą której można o tym mówić.

I dochodzimy do serca – głównego bohatera, najważniejszego motywu ostatnich prac Angeliniego, a także do swoistego sacrum, do uprzedmiotowienia symbolu, i do wywyższenia zwyczajnego przedmiotu na piedestał dzieła sztuki. Angelini wykonuje gest odczarowania obiektów kojarzonych z religijnym kultem, sprowadza je znowu do roli codziennych przedmiotów użytkowych. A jednocześnie działa też w drugą stronę – nadaje symboliczne znaczenie znakom, do których nie jesteśmy przyzwyczajeni w tym kontekście.

Samo wzięcie na warsztat przedmiotu przywodzi na myśl działania surrealistów, którzy dostrzegali cudowność rzeczy, a także artystów związanych z pop artem, którzy podkreślali jego zwyczajność i powszechność. Z pop artu Angelini bierze też ideę multiplikacji rzeczy, w jego wypadku serc - organów. To już nie serce gorejące, znany symbol religijny, ale mięsień, któremu artysta nadaje wymiar estetyczny i symboliczny. W serii obrazów powtarza motyw. Wraca do niego również w cyklu rzeźb. Jego serca, tak bardzo fizjologiczne, okazują się pięknym malarskim motywem mieszczącym w sobie treści przeszłości, teraźniejszości i przyszłości.

Małgorzata Czyńska

Disincantamenti

Marco Angelini si è già fatto conoscere al pubblico polacco che da qualche anno ha avuto la possibilità di vedere le sue mostre.

Sappiamo bene quanto sia per lui importante la materia pittorica – la densità della vernice e la struttura degli oggetti incollati nei quadri – tutta la carnosità della struttura e la sua tangibilità che nell'arte di Marco costituiscono il quadro. Però non vediamo niente testualmente: Angelini nasconde quello che sembra troppo visibile e fa vedere l'invisibile.

Sappiamo bene quanto sia per lui importante il colore: cobalto, viola, giallo acceso, bianco sterile, forse hanno un significato simbolico o, attraverso una moderna macchia luminosa, si imprimono sulla retina di chi guarda e lo costringono a ricordare le intere immagini. La forma e il colore, indivisibili, a volte nel senso tradizionale, a volte non tradizionale, sono per Marco la base della pittura. E ancora il contenuto perché i quadri di Marco sono pieni di contenuto. In apparenza semplici, in fondo sono sempre complessi. Alcuni sembrano un commento sulla realtà e spesso diventano ricercati racconti sulla nostra esistenza, sulla condizione umana, anzi, sulla condizione del nostro pianeta.

Angelini satura le sue opere di emozioni. Sorprende con le fonti d'ispirazione, come medicina, fisica, genetica, laboratorio di analisi, nuove tecnologie. È sensibile alla realtà, attira l'attenzione sulle differenze culturali e sul multiculturalismo, sul processo di annullamento dei confini. Tutto questo sembra difficile da trasformare in un'immagine, sono dei temi così "poco pittorici", tuttavia Marco Angelini li rinnova sulla tela, li doma.

Sarà un'affermazione banale, ma la farò: attraverso la pittura l'artista esamina il segreto della materia, della vita e dell'immagine.

Per quanto riguarda la base ideologica della sua attività creativa e del suo atteggiamento verso il mondo, Angelini ci dà in mano una chiave: la "Teoria estetica" di Theodor L. W. Adorno.

Secondo il critico d'arte Emanuele Ciccarelli, Angelini prende dal filosofo le idee sulla natura dell'arte: "la natura dell'arte è paradossale, essendo al contempo interna al mondo e totalmente estranea ad esso.

In virtù di ciò proprio all'arte spetta la funzione di dire – mostrandole – le contraddizioni del mondo. Soltanto l'arte – nel dialogo ch'essa necessariamente intreccia con quel suo altro-da-sé, il mondo - può ridonare visibilità e attenzione a ciò che proprio il mondo con sistematica violenza irretisce, fugge, teme e censura: la vita.

Quella vita che trova nella forma del cuore un simbolo elementare – autenticamente sacro – dell'umanità intera e di ciascun individuo".

E arriviamo al cuore – il protagonista e il leitmotiv delle ultime opere di Angelini – ma allo stesso tempo arriviamo anche al sacro, alla reificazione del simbolo, e infine all'innalzamento di un semplice oggetto quotidiano sul piedistallo dell'arte.

Angelini disincanta gli oggetti associati al culto religioso e li ritrasforma nei soliti oggetti d'uso. Agisce anche nella direzione opposta: dà un significato simbolico ai segni che non associamo con quel contesto.

La stessa elaborazione dell'oggetto fa pensare all'attività dei surrealisti, che sapevano scorgere l'incanto delle cose; ma anche agli artisti della pop-art, che cercavano di sottolineare quello che è solito e comune nell'oggetto.

Dalla pop-art Angelini prende anche l'idea di moltiplicare le cose, che nel suo caso diventano cuori, organi.

Tuttavia, non è più un cuore ardente, un noto simbolo religioso, ma un muscolo inserito dall'artista nella dimensione estetica e simbolica. Il motivo si ripete nella serie di quadri.

Torna anche nel ciclo di sculture. I cuori creati da Angelini, così fisiologici, risultano un bellissimo motivo pittorico che racchiude in sé i contenuti del passato, del presente e del futuro.

Małgorzata Czyńska

Trad.: Katarzyna Foremniak

INSTALLATION VIEW – diameter 1,50 m.

Coal sacks

Anatomical hearts made of gypsum (size about 30 cm length, 20 cm width)

Objects: Japanese Buddhist Bell, muslim carpet, caliche, bible book, kippahs, orthodox candles

photo by Magdalena Karpowicz

INSTALLATION VIEW – diameter 1,50 m.

Coal sacks

Anatomical hearts made of gypsum (size about 30 cm length, 20 cm width)

Objects: Japanese Buddhist Bell, muslim carpet, caliche, bible book, kippahs, orthodox candles

photo by Magdalena Karpowicz

1 ANATOMICAL HEART made of gypsum (size about 30 cm length, 20 cm width) beside orthodox candles

photo by Magdalena Karpowicz

1 ANATOMICAL HEART made of gypsum (size about 30 cm length, 20 cm width) lies on a Muslim carpet

photo by Magdalena Karpowicz

INSTALLATION VIEW – diameter about 1,00 m.

6 anatomical hearts made of gypsum (size about 13 cm length, 8 cm width)

1 anatomical heart made of bronze

objects: kippahs, muslim carpet

photo by Magdalena Karpowicz

INSTALLATION VIEW (details)

6 anatomical hearts made of gypsum (size about 13 cm length, 8 cm width)

1 anatomical heart made of bronze

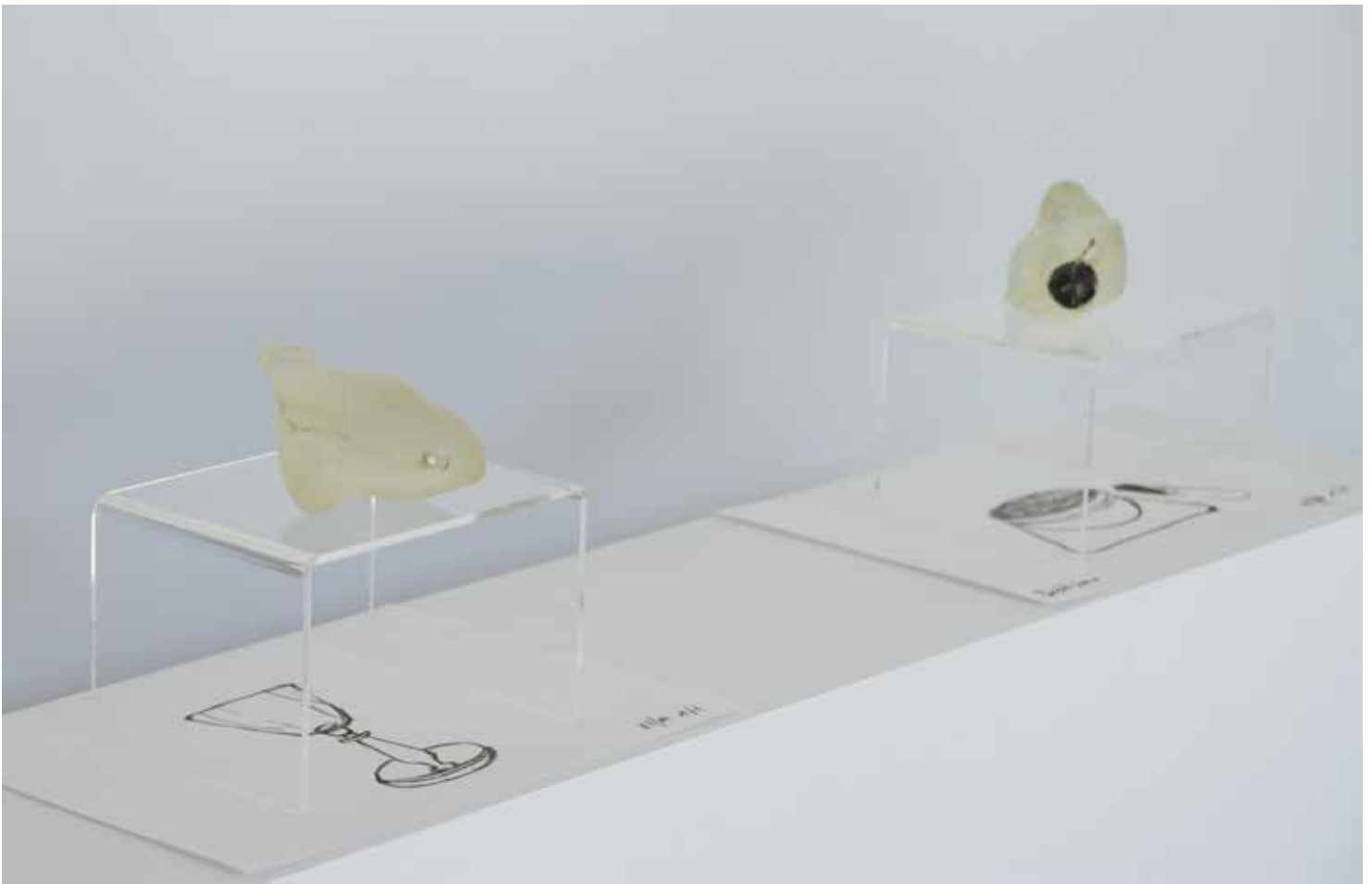
objects: kippahs, muslim carpet

photo by Magdalena Karpowicz

Each heart made of synthetic resin (size about 13 cm length, 8 cm width)

photo by Magdalena Karpowicz

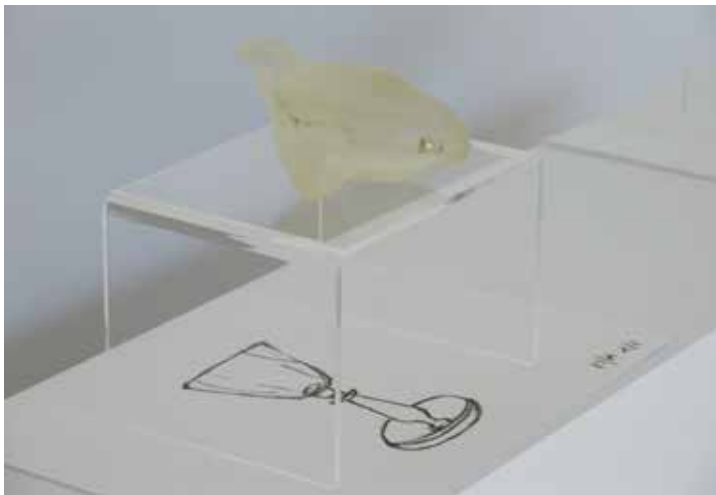
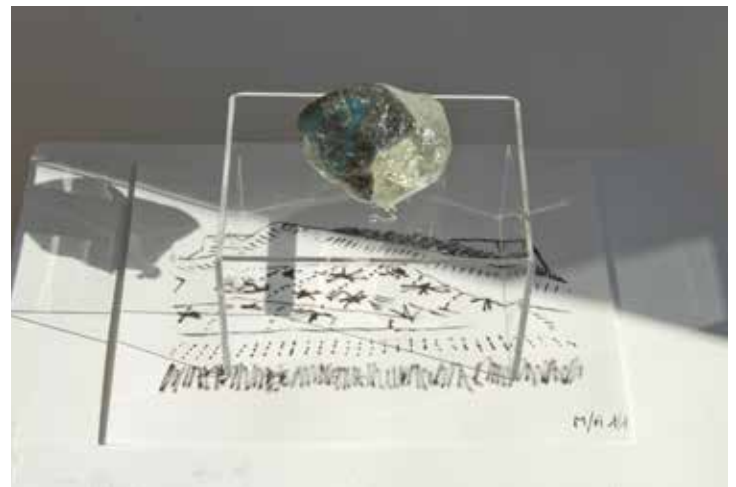
Each heart made of synthetic resin (size about 13 cm length, 8 cm width)

photo by Magdalena Karpowicz

1 heart made of synthetic resin (size about 13 cm length, 8 cm width)

photo by Magdalena Karpowicz

Each heart made of synthetic resin (size about 13 cm length, 8 cm width)

photo by Magdalena Karpowicz

Marco Angelini (1971, Rzym, WŁOCHY)

Po ukończeniu studiów z dziedziny socjologii, podróżując, rozwija swoje zainteresowanie relacjami międzyludzkimi i zróżnicowaniem kulturowym. Bada fenomen metropolii znajdujących się pod wpływem ciągłych procesów transformacji. Interpretacja socjologiczna pozostaje zatem kulturowo-badawczym punktem odniesienia w pracy Angeliniego. Miasta tworzą scenerię, w której nieuświadomiane popędy współistnieją z nowymi możliwościami oferowanymi przez technologię. Przestrzeń ta staje się zarodkiem i idealnym siedliskiem wszystkich paradoksów i sprzeczności ludzkich.

Marco Angelini sprawia, że płaszczyzna malarska przeistacza się w miejsce spotkania form i materii, znaków i znaczeń. W poszukiwaniach środka wyrazu dominuje zatem materia, a wraz z nią różnorodne surowce, przede wszystkim te pochodzące z recyklingu: żelazo, aluminium, papier, celofan, styropian, gwoździe, śrubki, taśmy audio, klisze fotograficzne i inne. Na tę materialną warstwę Artysta nanosi pigmenty, barwniki, kleje, metale i plastik, żeby dać życie pracom wyróżniającym się – obok natychmiast rozpoznawalnego stylu – chwiejną równowagą, brzemienym milczeniem i rozrzedzoną atmosferą. Ta sama materia daleka jest w jego Sztuce od ciężkości, staje się autentyczną, a jednocześnie metaforyczną sumą lekkości, przezroczyistości i uniesienia.

Marco Angelini – daleki od krytyki i ideologizowania – mocno wierzy w to, że sztuka ma do odegrania ważną rolę społeczną: ma przywrócić widzialność rzeczom, zwracać uwagę i w ten sposób tworzyć nowe możliwości współdziałania, porozumienia i zadawania pytań.

Marco Angelini przez dłuższy czas zajmował się „formą słów”, używanych nie tylko jako „element znaczący”, lecz przede wszystkim jako najważniejszy element wizualny i jako znak (jak obrazy, które są w stanie samodzielnie komunikować treść i przekaz niewerbalny). Teraz rozszerza swoje poszukiwania, badając formy i sens religii we współczesnym społeczeństwie.

W najnowszym projekcie – który wyznacza jednocześnie moment przejścia od dwuwymiarowej płaszczyzny do rzeźby – przedstawia religie jako autonomiczne organy ludzkie. Przybierają one postać serc pokrytych przezroczystą membraną, przez którą dostrzec można znajdujące się wewnątrz przedmioty znane z obrządków religijnych, ale o zmienionej konotacji estetycznej.

Marco Angelini utożsamia poetykę swojej twórczości z ideami Theodora L.W. Adorna, o których filozof pisze w Teorii estetycznej: natura sztuki jest paradoksalna, jednocześnie wewnętrzna i zewnętrzna wobec świata. Zgodnie z tym założeniem to właśnie sztuce przypisać należy funkcję mówienia – przez pokazywanie – o sprzecznościach świata.

Tylko sztuka – w dialogu, który nawiązuje ze swoim innym Ja, ze światem – może przywrócić widzialność i uwagę temu, co świat swoją systematyczną przemocą sidli, przed czym ucieka, czego się boi i co cenzuruje – życiu. Życiu, które w formie serca odnajduje elementarny symbol – prawdziwie święty – całej ludzkości i każdego człowieka.

Najważniejsze wystawy Angeliniego to, m.in.: Galeria XX1 **Warszawa**; Galleria André **Rzym**; Onishi Gallery, **Nowy Jork** (2013); Namal Yafo Hangar 1, **Tel Aviv**; halle 50 Domagkateliers, **Monachium**; Croissant Gallery, **Bruksela** (2012); Pawilon „Włochy na Świecie”, 54° Biennale w **Wenecji**; Parallax AF – Royal Opera Arcade, **Londyn**; b>gallery, **Rzym** (2011); Pałac Prymasowski, **Bratysława**; Galeria Art New Media, **Warszawa**; Galeria André, **Rzym** (2010); Wystawa Galeria, **Warszawa**; The Brick Lane Gallery, **Londyn** (2009); Fabs Gallery, **Warszawa**; Onishi Gallery, **Nowy Jork** (2007); Palazzo della Ragione, **Mantova** (2006).

Marco Angelini (1971, Roma, ITALIA)

Dopo gli studi universitari in Sociologia continua, viaggiando, a perseguire i suoi interessi nei confronti della gente e delle diverse culture. Studia il fenomeno metropolitano e il suo porci di fronte a processi di trasformazione costante. L'interpretazione sociologica resta dunque il suo retroterra culturale e formativo di riferimento. Le città sono lo scenario in cui le pulsioni inconscie sopravvivono interagendo con le nuove possibilità offerte dalla tecnologia, per questo esse diventano il nucleo e l'habitat ideale di tutti i paradossi e le contraddizioni umane.

Marco Angelini fa della superficie pittorica il luogo d'incontro di forme e materie, segni e significati. Una ricerca espressiva dominata infatti dalla materia e dai materiali più disparati, per lo più di riciclo: ferro, alluminio, carta, cellophane, polistirolo, chiodi, viti, nastri di registrazione, pellicole fotografiche, e altro ancora. Su questo strato materiale, l'Artista va poi ad intervenire con pigmenti, polveri, colle, metalli e plastiche per dar vita ad opere caratterizzate da un equilibrio sospeso, da un silenzio gravido e da rarefatte atmosfere, oltre che da uno stile immediatamente riconoscibile.

La stessa materia, nella sua Arte, lungi dall'essere elemento carico di gravità diviene anzi cifra autentica e trasfigurata di leggerezza, trasparenza e sollevazione.

Marco Angelini – lontano da critiche o posizioni ideologicizzate – crede con forza che l'arte abbia da svolgere un decisivo ruolo sociale: quello di ridonare visibilità alle cose, generare attenzione e creare così nuove possibilità di condivisione, comunicazione e interrogazione.

Marco Angelini dopo essersi dedicato per diverso tempo alla "forma delle parole", usate non solo come "significante" ma soprattutto come primario elemento visivo e segnico (come immagini in grado di comunicare autonomamente messaggi e contenuti non linguistici) approfondisce la sua ricerca verso le forme e il senso del religioso all'interno della società contemporanea.

Il suo intento è quello di attraversare lo spazio del sacro con il metro paradossale di quegli oggetti che, sebbene di utilizzo quotidiano, subiscono un processo di sacralizzazione-trasfigurazione da parte delle religioni.

Nel suo nuovo progetto – che segna anche il passaggio dalle superfici bidimensionali alla scultura – le religioni vengono rappresentate come organi autonomi e distinti: cuori dalla membrana trasparente al cui interno trovano luogo oggetti riconoscibili per il loro comune e caratteristico uso religioso, sebbene alterati nella loro connotazione estetica.

Marco Angelini riconosce il senso della propria poetica nelle idee che il filosofo di Theodor L. W. Adorno espone nella sua Teoria Estetica: la natura dell'arte è paradossale, essendo al contempo interna al mondo e totalmente estranea ad esso. In virtù di ciò proprio all'arte spetta la funzione di dire - mostrandole – le contraddizioni del mondo.

Soltanto l'arte - nel dialogo ch'essa necessariamente intreccia con quel suo altro-da-sé, il mondo - può ridonare visibilità e attenzione a ciò che proprio il mondo con sistematica violenza irretisce, fugge, teme e censura: la vita. Quella vita che trova nella forma del cuore un simbolo elementare - autenticamente sacro - dell'umanità intera e di ciascun individuo.

Fra le sue principali mostre ricordiamo: Galleria XX1 **Varsavia**; Galleria André **Roma**; Onishi Gallery **New York**; Namal Yafo Hangar 1, **Tel Aviv**; halle 50 Domagkateliers, **Monaco di Baviera**; Croissant Gallery, **Bruxelles** (2012); Padiglione Italia nel mondo, 54° Biennale di **Venezia**; La Galleria, **Londra**; b>gallery, **Roma** (2011); Palazzo del Primate, **Bratislava**; Art New Media Gallery, **Varsavia**; Galleria André, **Roma** (2010); Wystawa Galeria, **Varsavia**; The Brick Lane Gallery, **Londra** (2009); Fabs Gallery, **Varsavia**; Onishi Gallery, **New York** (2007); Palazzo della Ragione, **Mantova** (2006).

MARCO ANGELINI

Życie i zawieszenie: przestrzeń sacrum
Vita e sospensione: lo spazio del sacro

8-26 lipca 2013

8-26 luglio 2013

Curated by Ryszard Ługowski in collaboration with Eliza Nadulska and Jan Kozaczuk

Realizacja Katalogu / Realizzazione Catalogo:
Marco Minguzzi

Zdjęcia prac / Foto:
Magdalena Karpowicz, Gaetano Zaccaria

Texts / Testi:
Emanuele Ciccarelli, Małgorzata Czyńska

Tłumaczenie / Traduzione:
Katarzyna Foremniak

Galeria XX1, al. Jana Pawła II 36, 00-141 Warszawa

Galleria XX1, al. Jana Pawła II 36, 00-141 Varsavia

Mazowsze.
MAZOWIECKIE CENTRUM KULTURY I SZTUKI

Patroni honorowi wystawy / Patrocini mostra

artinfo.pl

